

til den Tid, der gaaer hen, inden Spørgsmaalet bliver afgjort, eller med Hensyn til de Omkostninger, der medgaae til Sagens Førelse, men den er meget ofte, idetmindste ligesaa stor ved den Ungsteligbed, Uro, Spænding og de andre Ulemper, som det medfører, at Personer, der forøvrigt som oftest staae hinanden nær, t. Ex. som Naboer eller paa anden Maade, føre Retstrætte eller ligge i Proces. Jeg troer saaledes, at de Grunde, der kunde tale for at høre den hidtil bestaaende Indskrænkning, ingenlunde tør ansees tilstrækkelige, og at der navnlig maatte frygtes en Chance for, at der kunde indtræde uheldige Virkninger af saadan Ophævelse, uden at Sagen selv, Forligelsesvæsenet og dets Fremme, blev stillet i nogen heldigere Udfigt. Jeg antager, at disse Betænkkeligheder ere for store til, at man derafter tør tilraade at ophæve Bestemmelser, om hvilke jeg derfor allerede sidst tillod mig at udtale, at jeg ikke i mindste Maade kan betragte dem som prægraverende for, eller i nogen Maade trykkende den ærede Sagførerstands Anseelse i det Hele. Disse Bestemmelser have overmaade mange Analogier i den øvrige Lovgivning; der er selv i Communallovgivningen og i andre lignende Forhold givne tilsvarende Bestemmelser, idet man paa Grund af visse Personers øvrige Stilling [har t. Ex. nægtet dem at vælges til visse Poster, og det ingenlunde, fordi man forøvrigt vilde udtale nogenformhelst Midtillid til dem eller til deres Sinceritet.

Bregendahl: Der er allerede saa Mange, der have talt imod Forslaget, at jeg, der ogsaa maa slutte mig til dem, der have modsat sig det, skal fatte mig meget kort. Jeg skal kun udtale, at den Hovedbetragtning, der leder mig til at modsætte mig Forslaget, ikke er den, at Forslaget gaaer ud paa at give Procuratorerne Ret til at møde i Forligelsescommissionsionerne, men den, at Forslaget gaaer ud paa at give Jurister Ret til at møde i Forligelsescommissionsioner. Jeg troer, det er en Bestemmelse, som vil være aldeles i Strid med Aanden i hele vor Forligelseslovgivning. Denne er bygget paa den Grundsetning, at der, før der bliver Spørgsmaal om den egentlig juridiske Afgjørelse af en Retstvist, før der

bliver Spørgsmaal om, hvilke juridiske Quaestioner der ligge i en Sag, skal, af Folk, der nyde Anseelse i deres Kreds og hos Parterne, og som ere i Besiddelse af jævne, sund Sands, uden at være i Besiddelse af juridiske Kundskaber, anstilles et Forsøg paa at mægle Forlig mellem de vedkommende Parter. Jeg troer, at der ved de allerfleste Retstrætter ikke hører juridiske Kundskaber til at see, hvad der vil være en jævn, sund, billig Afgjørelse, som begge Parter ville kunne være tjente med. Det er en saadan Anskuelse, som ligger til Grund for Forligelseslovgivningen; men blander man det egentlig juridisk oplærte Element for meget ind i en saadan Afgjørelse, saa forstyrres man Forholdet. Jeg kan derfor heller ikke Andet end i højeste Maade beklage, at det høitærede Justitsministerium synes at lade denne Deel af vor Retsforfatning være sig temmelig ligegyldig, idet det nemlig ikke har søgt at virke til, at ikke Retstjeneste eller de borgerlige Dommere i Landdistricterne udnævnes til Forligelsescommissairer. Det er ganske vist, at det efter Forligelseslovgivningen er Noget, som er tilladt, at Amtmanden i den større Deel af hans Amt, i hvilket han ikke selv, uden formeget Besvær for Parterne, kan fungere som Forligelsescommissair, kan bestikke Herredsfogder og Birkedommere som Saadanne, men det er ligesaa vist, at der ved Siden deraf ogsaa staaer i Forligelseslovgivningen, at han ogsaa kan bestikke andre hæderlige, redelige og oplyste Mænd til at fungere som Forligelsescommissairer. Jeg troer, at det vilde være meget ønskeligt, om det høitærede Justitsministerium vilde lade sig det være magtpaaliggende at indskærpe Amtmændene, ikke at bestikke Retstjeneste, da der ingen Mangel er paa redelige og ansete Mænd, der kunde bruges som Forligelsescommissairer. Det, som maaskee for Nogle kunde synes at tale for Sagen, er det oeconomicke Hensyn til Sagsrernes Stilling udenfor Kjøbenhavn; jeg troer imidlertid ikke, at det er et Argument, hvorpaa den ærede Forslagsstiller har støttet sig, og jeg troer ogsaa, at det høitærede Justitsministerium ogsaa i saa Henseende kunde lade sig det være magtpaaliggende paa anden Maade overensstemmende med Lovgivningen at virke